

РЕШЕНИЕ

№ 461

гр. София, 27.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Вяра Русева

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **11097** по описа за **2021** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от АПК, във вр. чл. 72 ал.4 от ЗМВР.

Образувано е по касационна жалба на Полицейски орган при ОДМВР П.-Х. Х. срещу съдебно решение № 20175955 на СРС, НО, 131 състав по н.а.х.д. № 1694/2021 г., с което е обявено за незаконно задържането на Н. В. М. по Заповед за задържане на лице № 2263з2666 от 2.09.2020г и е отменена заповедта.

Касаторът навежда доводи, че оспореният съдебен акт е материално незаконосъобразен. Неправилен бил извода на съда, че заповедта за задържане е издадена без да са посочени фактически основания. Твърди, че процесната заповед е издадена от компетентен орган в рамките на материалната му и териториална компетентност, като представя доказателства. Моли съда да отмени обжалваното съдебно решение и вместо него постанови друго с което отхвърли жалбата срещу процесната заповед. Претендира разноски.

Ответникът- Н. В. М. чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна и моли да се остави в сила решението. Претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за основателност на жалбата.

Административен съд София-град, IV касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото писмени доказателства приобщени по реда на чл. 283 от НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че не са представени доказателства задържането да е осъществено от компетентен орган, не са ясни фактическите основания за задържането, като не могат да бъдат изведени от съдържанието на заповедта, нито от документите по преписката.

Съгласно чл. 220 от АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Пред настоящата инстанция са представени нови доказателства-Заповед № 317з-2921 от 19.08.2016г на директор на ОД МВР П., видно от която Х. Х. е заемал длъжността „старши полицаи“ /водач на служебно куче/ в група „Водачи на служебни кучета“ на сектор „Специализирани полицейски сили“ към отдел „Охранителна полиция“ при ОДМВР П. за времето от 31.08.2016 до 16.12.2020г и Заповед № 317з-7242 от 31.08.2020г на директор ОДМВР П., от която се установява, че младши инспектор Х. Х.-старши полицаи е бил командирован за времето от 1.09.2020г до 3.09.2020г в [населено място] в помощ на СДВР-МВР във връзка с организационни мерки за сигурност и опазване на обществения ред на територията на [населено място] по време на провеждане на масови мероприятия.

Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Предвид представените пред настоящата съдебна инстанция и цитирани по-горе заповеди, процесната заповед за задържане на лице № 2263з2666 от 2.09.2020г е издадена от компетентен административен орган – полицейски орган при ОДМВР –П. - чл. 72, ал. 1 ЗМВР във вр. с чл. 57, ал. 1 от същия закон, и в предвидената от закона писмена форма – чл. 59 АПК, чл. 74, ал. 2 ЗМВР.

Заповедта е издадена с правно основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Нормата на чл. 72, ал. 1 ЗМВР регламентира мерки за административна принуда с цел

обезпечаване на дейността на полицейските органи по чл. 6, ал. 1 ЗМВР - оперативно-издирвателна, охранителна, разследване на престъпления; превантивна. Задържането на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа представлява по смисъла на чл. 22 ЗАНН принудителна административна мярка, която има за цел да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие. За прилагане на нормата е достатъчно наличие на данни за извършено престъпление и данни то да е извършено от задържаното лице, без дори да е необходимо да се уточнява характера на престъплението. Като евентуално извършен състав от НК е посочено „нарушаване на обществения ред“ което би могло да се привърже към правната норма на състав на „дребно хулиганство. Тези данни следва да са налични преди издаване на заповедта за задържане. За да може да бъде извършена преценка за законосъобразност на акта, налагащ ограничителната мярка, той следва да съдържа минимални реквизити съгласно изискванията на общия процесуален закон - АПК, чиято приложимост не е изключена от специалния ЗМВР.

В нормата на чл. 74, ал. 2 ЗМВР са изчерпателно изброени реквизитите, които трябва да съдържа заповедта за задържане на лица. В процесната заповед е посочено правното основание за задържане на лицето- чл.72, ал.1 т.1 от ЗМВР, както и бланкетно фактическо основание - „нарушаване на обществения ред“ без да е дадено описание на фактическата обстановка, действията на задържаното лице, на обстоятелствата, при които задържаното лице е извършило някаква противообществена проява или престъпление, за да се стигне до неговото задържане. След като в специалния ЗМВР е предвиден съдебен контрол за законосъобразност на заповедите за задържане, за да бъде извършена такава преценка за законосъобразност, административният акт следва да съдържа минимални реквизити съгласно изискванията на общия процесуален закон, действието на който както посочихме не е изключено от специалния ЗМВР.

Дори и в случаите, когато действа в условията на оперативна самостоятелност, полицейският орган е длъжен да обективира в заповедта конкретните причини, обосноваващи необходимостта от задържане на лицето. Това не е извършено в процесният случай – от съдържанието на процесната заповед не може по никакъв начин да се установят конкретните факти, обуславящи необходимост за задържане на Н.М. и съответно - лишаването му от право на свободно придвижване и лична свобода за определен период от време. Административният орган единствено е посочил фактическото основание, което не представлява мотивиране на акта, т. е. не е посочена необходимостта за задържане на лицето и съответно лишаването му от право на свободно придвижване и лична свобода за определен период от време. Задържаният следва да знае кои негови действия са мотивирали органа да заключи, че е съпричастен към осъществено престъпление –състав на определението за дребно хулиганство и да е запознат с доказателствата, сочещи тази съпричастност, за да организира адекватно своята защита. Изискването на процесуалния закон за мотивираност на административните актове е с цел да не бъде нарушавано правото на защита на лицето, адресат на акта, който следва да бъде запознат с фактическото основание за издаване на заповедта, така и с цел осъществяване на административен и съдебен контрол за законосъобразност. Посоченото съдържание на заповедта за задържане затруднява и прави до голяма степен невъзможно извършването на

преценка за законосъобразност на акта, предвид липсата на каквито и да е мотиви и описание на конкретна фактическа обстановка, които да сочат на съществуването на посоченото основание. Неизлагането на конкретните причини, обосноваващи необходимостта от задържане на Н. В. М. съставлява съществено нарушение на административно производствените правила и е основание за отмяна на акта по смисъла на чл. 146, т. 3 АПК – арг. т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по тълк. дело № 4/2002 г., съгласно която липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяна на издадения административен акт.

Неприложимо в случая е разрешението, дадено в ТР № 16/1975 на ОСГК, съгласно което мотивите за издаване на административния акт могат да се съдържат и в други документи от административната преписка, издадени от същия административен орган. Такъв друг документ както правилно е посочил СРС би могъл да се яви докладната записка до началника на 2 РУ СДВР. Със съдържанието ѝ обаче не е запознато лицето, а и в нея се визират действия освен на задържаното лице Н. В. М., и на трето лице М.. Посочената докладна записка поради наличието на вътрешно противоречие относно имената на задържаното лице и предвид, че със съдържанието ѝ не е запознат Н. В. М. не може да бъде интерпретирана като допълваща мотивите на акта. Заповедта за задържане ограничава правата на задържаното лице, поради което следва предпоставките за задържането, в случая данни, че лицето е извършило престъпление, да са налице към момента на задържането и да са описани в административния акт.

Освен това, от страна на касатора не се представени доказателства, че след задържането на лицето са извършени някакви процесуално – следствени действия (примерно разпит на свидетели), а дори и да са налице такива, същите са едва след задържането на Н. М., а не се сочи за наличието на данни (които следва да са налице преди задържането, а не да се установяват след това), че лицето е извършило престъпление, каквито впрочем доказателства или доводи в тази насока въобще не се сочат. Доколкото обаче издадената заповед за задържане сериозно ограничава правата на задържаното лице, следва предпоставките за нейното налагане, в случая данни, че лицето е извършило престъпление, да са налице към момента на задържането, а не такива данни да се събират след издаването на акта и съответно задържането на лицето.

Не е достатъчно заповедта за задържане да съдържа само позоваване на приложимите разпоредби, без посочване на специфични обстоятелства или действия/ бездействия на задържаното лице, релевиращи наличието на фактически основания за задържането, като трайно ЕСПЧ приема, че при липсата на конкретна фактическа обосновка на необходимостта от задържането, задържането се явява несъвместимо с принципа за защита на лицата от произвол. В случая приложената ПАМ е фактически необоснована от гл. т наличието на материалноправното основание по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР,

С оглед гореизложеното, правилни са изводите на СРС, че няма доказателства за съществуването на фактическото основание за задържане на Н. М., както и за изпълнението на законовите предпоставки за задържане на лице по реда на

чл. 72, ал. 1 ЗМВР и оспорената заповед е незаконосъобразна, поради съществено нарушение на административно производствените правила и противоречие с материалния закон – отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК.

По изложените съображения оспореното решение следва да се остави в сила

Относно разноските: С оглед изхода на спора на касатора не се дължат разноски, а и няма доказателства за сторени от него такива. На ответника по касация се дължат разноски по арг. от чл.143 ал 3 АПК в размер на 500 лв. заплатено адвокатско възнаграждение. Направено е възражение за прекомерност от касатора, което обаче с оглед обема на осъществените действия, както и предвид конкретната фактическа и правна сложност, съдът счита, че заплатеното от ответника възнаграждение е справедливото и адекватно по стойност, не надвишава значително определеното по чл.8 ал.2 т.3 от Наредба № 1/ 2004 за минималните адвокатски възнаграждения и следва да бъде присъдено изцяло.

Така мотивиран, Административен съд София- град,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 20175955 на СРС, НО, 131 състав по н.а.х.д. № 1694/2021 г.

ОСЪЖДА ОДМВР П. да заплати на Н. В. М. разноски в размер на 500 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ 1.

2.